

en måde ikke længere har en meget stor tysk dominans, som vi hele tiden passivt skal indrette os efter, men at vi har en mulighed for at gå ind i fællesskabet omkring den fælles valuta og deltage i et samarbejde.

Jeg påstår ikke, at vi har lige så stor indflydelse som Tyskland, vil jeg sige til hr. Holger K. Nielsen. Jeg påstår bare, og jeg ved, det er rigtigt, at ved at gå ind i det fælles samarbejde har vi nogen indflydelse. Udenfor kan vi indrette os passivt, og det synes jeg er noget trist noget.

Jeg ville slutte med at sige til hr. Keld Albrechtsen, og det er mere en politisk betragtning, at i alt, hvad der står i Lissabondokumentet – nåh, men o.k., hils deroppe, hr. Keld Albrechtsen – fremgår det jo til sidst, at det, vi gør i Lissabon, er, at vi sætter os en række fælles mål.

Og jeg synes, at det da også må være i Enhedslistens interesse at læse i dette dokument, at vi nu har ét fælles mål: den aktive velfærdsstat, som der står i det her. Jeg mener, at hvis der nu havde stået, at nu har vi ét fælles mål, nemlig en amerikansk model, hvor enhver kan passe sig selv, så ville jeg have forstået Enhedslistens og SF's afgørende afstandtagen til en fælles valuta, men det er det modsatte, vi siger. Vi siger: Nu samles vi om gode, fælles menneskelige mål, som mange, mange partier i det her Folketing jo kan vedkende sig og genkende. Og det er da fantastisk. Det er da det, jeg synes, at vi skal glæde os over.

Og der står til aller-, allersidst i Lissabondokumentet, at det er den åbne koordinations metode. Det er netop ikke harmonisering. Det er en ny, fælles målsætning, hvor vi sætter os nogle gode mål, men vi overlader det til hvert enkelt land at gå hjem og gøre det og nå det mål, vi er enige om ved hjælp af egne politikker og egne metoder.

Jeg har oplevet 1974. Jeg har set dem – ikke dem alle, men mange af de mennesker, der blev arbejdsløse i 1974, og jeg har set de danske arbejdere, der blev arbejdsløse i 1979, da de to store, internationale kriser ramte os benhårdt som et lynnedslag. Jeg har set, hvem der måtte betale, fordi vi ikke var gode nok til at samarbejde. Det er det, vi nu har chancen for.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu siger statsministeren, at det ikke bliver den amerikanske model, men det afgørende er jo, at det heller ikke bliver den nordiske velfærdsmodel.

Det afgørende er jo, at det signal, som statsministeren også har underskrevet i Lissabon, er et signal om social harmonisering på et lavere niveau end det, man kender i de nordiske velfærdsstater, i hvert fald i Sverige og Danmark.

Det er jo derfor, at svenskerne på regeringskonferencen kæmper for at få nogle sociale regler på et højt niveau, men som ingen andre lande vil støtte. Det er jo derfor, at vi bliver ved med at spørge, men ikke får svar under denne her debat. Kan man virkelig forestille sig, at der indføres flertalsafgørelser om social- og arbejdsmarkedspolitikken i den kommende unionstraktat, som bliver vedtaget i Nice til december, uden at den danske befolkning bliver hørt ved en folkeafstemning? Nu ved jeg snart ikke, hvor mange gange, jeg har stillet det spørgsmål, men jeg er efterhånden dybt foruroeligt, vil jeg sige, for der kommer ikke noget svar. Men nu håber jeg så, statsministeren vil gå op og svare på det spørgsmål: Vil befolkningen blive hørt i den forbindelse?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Statsministeren hævdede, at jeg opholdt mig meget ved devalueringen som en mulighed. Det gjorde jeg overhovedet ikke. Det var ikke essensen i noget som helst af det, jeg sagde. Jeg sagde, at fordi man ikke havde brugt en skruenøgle i 15-20 år, så er det jo ikke i sig selv argumentet for at smide den væk. Det var det, jeg sagde. Jeg synes, at man argumenterer totalt ahistorisk, når man siger, at fordi vi ikke har brugt det instrument i så og så mange år, så kan vi for al evighed smide det ud ad vinduet. Det ønsker jeg ikke.

Jeg har ikke sagt, at SF går ind for høj inflation, overhovedet ikke. Vi har støttet regeringens økonomiske politik de sidste år, som jo netop går ud på, at vi skal begrænse inflationen, og at vi skal have orden på de offentlige finanser, og at vi skal have en perspektivrig beskæftigelsespolitik. Det ligger ikke i vores politik. Det, jeg bare siger, er, at vi bliver bundet ind i en politik, der prioriterer inflationen højere end at bekæmpe arbejdsløsheden.

Og så omkring den europæiske model over for den amerikanske model: Det lyder jo flot. Vi får en europæisk velfærdsmodel over for den amerikanske usolidariske model. Men statsministeren glemmer, at den europæiske model jo ikke er sammenhængende. Der er forskellige